

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Lycurgum annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

praefertim contentu, vltatiffima. neque vero tam multi erant Marcelli quam Marci, nedum isto tempore, sed ne alii quidem. Verum in re aperta quid verba facio? Si cui tamen Marcelli pertinaciter placebunt, (nam incuria, non consilio, retentos ab interpretibus iudico) non impedio quin suum sequatur ingenium: modo meminerit, in vita Camilli, vbi ea quae de Tutola sequitur fabula, repetitur, Marcos rectissime legi, cum Gais & Lucius. Historia haec refertur etiam in Saturnal. Macrobbii lib. 11. cap. 11.

37. a. Et ad Capra paludem tanquam ad mare pergant) *ὡς ἐπὶ θαλάσσιον*. Quid hoc tibi velit, sane (vt fatear verum) excogitare nondum potui. *ὡς ἐπὶ θαλάσσιον* si fuisset, habuissent quae dicerent, iudicent hoc acutiores. Amiotus haec verba accepit quasi Capra palus versus mare sita intelligatur, quod an sensum dignum autore exprimat, nescio. X. Cruserius quoque plane legendum censet, *ὡς ἀδ' ἀσπίδων*, quod id priori narrationi sit congruens.

IN COMPARATIONEM.

37. b. Illud Platonis profecto) Locus est in Phaedoni secunda paginae fine, vbi Socrates Simmiam ostendit, metu malorum omnes homines, exceptis philosophis, fortes esse.

Ibid. d. Vnde mihi quidem haud perperam videntur philosophi amorem desinere) Est & hoc apud Platonem in Symposio.

38. a. Nemo ignoscat mentem eius subito tantopere fuisse commotam) Hunc locum Lapsus peruertit plane, neque sensum & verba sequentia consideravit.

39. a. Quippe annis triginta & ducentis) Quid de hoc numero statuam, ambigo, nisi forte dissensisse ab aliis plerisque autoribus Plutarch. est putandus, in re ita illustrataq; insigni: quomodo etiam de aetate qua vixerit Theseus, vt supra retuli. Ne ausim mendum dicere, facit quod iidem fere literis in comparatione Numa cum Lycurgo repetitur: & tamen nondum suspicor. Nam Dionysius Halicarnass. grauis & diligentissimus autor, lib. 2. ait hoc factum Olympiade cxxxvii. M. Pomponio, C. Papirio Coss. id est, V. C. anno dxxxii. vt nos & alii fere numerant, quem annum Gellius numerans, alios non inat Coss. lib. 4. cap. 5. & lib. 19. capite vltimo, alium annum, si non fallit codex. Maximae autoritatis scriptor Tertullianus *ὡς ἐμνηστεύει* & in Apologetico, affirmat, sexcentis prope post Romam conditam annis Sp. Caruilium cum uxore diuortium fecisse. Certe trecentis prope annis ab aliis Plutarchi numerus distat. X. Valer. Maxim. (vt annotat Crus.) habet *ἑξήκοντα & πέντε*. Idem Valer. lib. 2. cap. 1. habet *ἑξήκοντα*.

IN PLVT. LYCVRGVM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruserii, interpretum.

Qvo tempore vixerit Lycurgus, si quis disputatum & explicatum accuratius legere desiderat, Clementis Alexandrini primum Stromateon librum consulat. Huc enim nos transferre quae copiose ab eo variis ex autoribus sunt collecta, breuitatis studium non sinebat.

39. f. Praeterea tribuit ei Xenophon veteris aetatis opinionem) Locus est in libello De Lacedaemoniorum republica. Is libellus lectus, nihil lucis huic adferet.

40. a. Heraclidas) De Heraclidis multa sunt passim apud Graecos, apud Patiniam in Laconicis, & auctori, quae etiam apud Herodotum non vno loco. in de perimalo quam huc infarcite. Et Clemens multa atque de ista habet eo quem indicauit loco. Breuiter autem & iuculente res tota est a Didoro Siculo praescripta atque explicata, lib. 4. Ad eum te remitto. Plutarchus in Solone, ab Hercule undecimum fuisse Lycurgum scribit: vt & hic ex Eutythida.

Ibid. b. Fama est Sonm, quum in loco aspero & arido circumfunderetur a Clitoris) Idem plane verbis hoc refertur in Apophthegmatis Plutarchi Laconicis. Sed ibi accusatus *Σόν*, siue *Σόν*, vt ibi scriptum est, perperam cum praecedentibus conexus est, vt ex hoc loco satis manifesto apparet. Quae res interpretem quoque Raphaelem Regium in errorem impulit, virum alioqui doctissimum. Itaque post *Σόν* bida, (pro quo scribendum potius Phœbida, vt apud eundem Plutarch. in Pelopida reperimus, & in Agesilao: quanquam hic reclamante serie alphabetica) illud apophthegma, *πολλὴ τὴν ἡμέραν ἀζίαν τῷ δ' ἠαμίντω τὸν ἀγαθὸν δέλεον*, interpungendum est, spatioque aliquanto interposito subiungendum hoc nouum *Σοί* apophthegma, *Σόν λέγεται ὁ χῶρος*, & quae sequuntur. Huius generis erratorum, & quidem multo grauiorum, aliquot sunt in Graeco ceterarum, in Plutarchi opusculis quae Moralia inscribuntur & vocantur: interpretum vero scitantia & cascata ignorantia, myriades multae. hic *ἀφ' ὧν* erat, pro *ἀφ' ὧν*.

Ib. c. Eurytionidas) Pausanias, accuratus in primis atq; fide dignus scriptor, libro tertio, qui de rebus Laconicis est, vbi vtriusque familiae reges enumerat, Eurytionidas hos vocat, (*Εὐρυπώντιδας*) & filium *Σοί* Eurytionta, (*Εὐρυπώντιος Σοί*) atque ita constat legitur. Herodotus quoque in Vranis, Eutythide genui recensens, eum de quo quaerimus, *Εὐρυπώντιος* vocat: sicque etiam in Aldino est libro. Et iam infra in Lyfandro *Εὐρυπώντιος* dicuntur: sed vitio librarii, vt quidem existimo. Nam mihi Eurytion cum alias magis probatur, in Plutarchi saltem loco hoc & aliis: (vt paulo ante in comparatione Pompeii cum Agesilao, initio Agidis, &c. Potest enim fieri vt ab istis dissenterit, aliosque sequutus sit autores) tum ratione declinationis, & obliquorum casuum moueor, dixisset enim *Εὐρυπώντιος*: sed legitur hic *Εὐρυπώντιος*, & in Agide est *Εὐρυπώντιος*, quum fuisset scribendum *Εὐρυπώντιος*. alioquin *τῷ* & *π* scriptio est admodum affinis. sed acceptus & vltima syllaba vocabuli me mouent. Porro idem (vt hoc lectoris gratia addam) Eunomum Pyranidis F. Eurytionis N. facit.

41. a. Nomen dedit Charilao.) Herodotus lib. 1. eadem indicans, vocat hunc Leobotem, *Λεοβότῳ*. Eumque locum citans Pausanias quo dixi libro, ostendit Leobotam E. hestrati F. (*Λεοβότῳ τῷ Ε' ἑστράτῳ*) alii dicitur: sed ipse dissentia haud dubie, & Charillum Polydectae filiam discrete post paulo nominat, *Χαρίλλῳ*. Dionysius Halic. libro 2. Ant. q. Roman. ex Sabinorum historis Eunomum appellat, *εὐθ' ὅν* (inquit) *χρῆνον ἐπὶ τῷ Εὐνομῷ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἡννοῦντος τὴν ἐκείνου πόλιν*.

42. b. Regressus domum est cum celebrao illo oraculo) Ab Herodoto ibidem refertur ad verbum.

Ibid. d. Chalciæcon) Eadem Minerva fuisse constat. Suidas ita dicitur, vel quod aetæ (aut verius aetata) esset, vel à Chalciensibus Eubœensibus condita, scribit. Locius lib. 35. templum esse Minervæ aetæum scribit: idemque Pausanias. Mentio eius crebra & nobilis passim, vt & apud Emilianum Probd. in Pausania, in eadem Minervæ quae Chalciæcus vocatur, confugit.

Ibid. Quod seruant eius collegam in regno Archelaum) Pausanias exprisse hunc Agesilium nominat. Lapsus Archelaum legit: & pro Arithmiada, Artemidam. In libello De discrimine amici & adulatoris, contrario sensu hoc de Charilao iudicium legitur: nimiram non dignum cum laude & boni viri titulo esse qui ne malis quidem durum se praebeat. Atque ita etiam in Laconicis Apophth. legitur, nisi quod ibi Archidamida adscribitur.

Ibid. Quum ait Plato) Locus est lib. 3. De legibus.

Ibid. c. Sphaerus totidem ab initio, &c.) Haud ideo isne sit quae in vita Cleomenis Sphaerum Borystheniten, Zenonis Citienis discipulum, Cleomenisque in Philosophia praeprorem fuisse scribit. Quae ad numeri proprietatem atinent, in Arithmetis traduntur.

43. a. Ioni Sillanio) In hac rhethra vertenda quaedam Graeca reliqui, quae quid sint non intelligebam, vt est illud Gamodan & gorian.

Ibid. d. Ut ait Plato) Eo quem dixi libro.

45. a. Epoculum Lacedaemoniū quod cothron dicebatur) *καθῶν*, poculum figlinum exiguum atque sinuosum. Describitur venisse apud Athenæum libro 11. vbi itidem affertur Critia testimonium. Aliquando ponitur pro potu & compositione: quomodo & *καθῶν* verbum. Sic *καθῶν* vocabulo vsus est autor noster in Pyrho, vt ibi admonui. & in Timoleonte est, *καθῶν ἡσθητικῶν*, Potare: & in Anton. Quid *καθῶν* sit, ex Aelio Dionysio Eustathius 9. Odyssæ docet: Ego ita verti vt congruere maxime huc putavi.

46. c. Nam ei qui sacrificasset vel venatus esset) *θώας ἡννοῦντος* & *εὐθ' ὅν*. Lapsus & Amiotus retardatum intelligunt: quasi si *εὐθ' ὅν* legissent: quae sane vox in Lexicis reperitur, alibi legisse non succurrit. *εὐθ' ὅν* quidem non quadrat.

Ibid. e. Fama est quendam regem Pontis) Id factum à Dionysio tyranno refert. Cic. 5. Tusc. quaest. & in Apophth. Laconicis i-